

ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ

ΕΚΦΩΡΑΔΗ

ΚΕΝΤΡΙΚΟ ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ Σ.Ν.ΕΔΕΝ

Παρασκευή 4 Μάη

τιμή 50 μίλις

Αρ. φύλλου 63

Στις άλλες σελίδες

- ΕΠΕΤΕΙΟΙ ΜΑΡΞ — ΛΕΝΙΝ
- ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΑ ΕΝΔΥΣΗΣ ΜΕΓΑΛΗ ΕΡΕΥΝΑ ΤΗΣ «Σ.Ν.»
- Ο ΑΝΤΙΑΠΟΙΚΙΑΚΟΣ ΑΓΩΝΑΣ 1955—59
- ΚΑΤΑΣΤΡΕΦΕΤΑΙ ΤΟ ΔΑΣΟΥΔΙ ΛΕΜΕΣΟΥ

ΟΙ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΙ ΝΑ ΣΠΑΣΟΥΝ ΤΗΝ ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΣΗ

ΖΗΤΩ Η ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ

Κοινο μέτωπο Τ/Κυπρίων και Ε/Κυπρίων εργατών για μια Κύπρο Λεύτερη Σοσιαλιστική

Το Σοσιαλιστικό κόμμα ΕΔΕΚ και η Σοσιαλιστική Νεολαία ΕΔΕΝ σε πρωτομαγιάτικα μηνύματα τους προς την εργατική τάξη, τον λαο, και την νεολαία διακηρύσσουν την ανάγκη για συνέχιση του αγώνα για ριζικές κοινωνικές αλλαγές, ενάντια στην εκμετάλλευση της οικονομικής ολιγαρχίας και για δημιουργία κοινου αντιϊμπεριαλιστικού αντικατοχικού μετώπου με τους τουρκοκυπρίους εργαζόμενους.

Συγκεκριμένα το μήνυμα της ΕΔΕΚ τονίζει ότι: «Οι ταξικές αντιθέσεις προκύπτουν απο το σύστημα εκμετάλλευση και δεν καταργούνται ούτε με αποφάσεις ούτε με συμβάσεις, αλλά με μια σοσιαλιστική διάρθρωση που διευκολύνει και τον αγώνα των τουρκοκυπριακών μαζών, που ζουν κάτω απο ενα στυγνο μονοπωλιακο, καταπιεστικο, κατοχικο καθεστως που ολοένα και ποιο μαχητικά εκδηλώνονται ενάντια στη ξενοκίνητη οικονομική ολιγαρχία, που στηρίζεται στη δύναμη των κατοχικών όπλων.

Εξ άλλου το μήνυμα της ΕΔΕΝ προς την εργαζόμενη και σπουδάζουσα νεολαία τονίζει μεταξύ άλλων ότι: «Ο αγώνας ενάντια στην κατοχη και τον ιμπεριαλισμον, ο αγώνας για την απελευθέρωση των κατεχομένων εδαφων, για την επιστροφη όλων των προσφύγων (Ελλήνων και Τούρκων) στα σπίτια τους περνα μέσα απο την πάλη της εργατικής τάξης για κοινωνικές και οικονομικές αλλαγές, περνα μέσα απο την πάλη για το σπάσιμο του σημερινου εκμεταλλευτικού συστήματος και του σωβινιστικου τείχους που χωρίζει τις δυο μεγάλες κοινότητες του νησιου.»

Διακήρυξη της Σ.Ν.ΕΔΕΝ

Οι εργάτες όλου του κόσμου γιορτάζουν σε λίγες μέρες την ιστορική επέτειο της εργατικής πρωτομαγίας. Μαζί τους και οι Κύπριοι εργάτες θα ξεχυθούν στους δρόμους και με τις κόκκινες σημαίες στα χέρια (σύμβολο του αίματος που χύθηκε στον αγώνα της παγκόσμιας εργατίας) θα διεκδικήσουν το δικαίωμα να ζουν λεύτεροι σε μια λεύτερη κοινωνία, χωρίς αφέντες και δούλους, χωρίς σύνορα και διαχωριστικές γραμμές, χωρίς ιμπε-

ριαλιστικούς πολέμους και στρατεύματα κατοχης, θα διεκδικήσουν μια κοινωνία όπου ο άνθρωπος θα είναι πραγματικός διαφεντευτής της μοίρας του και της δουλειας του.

Αυτες τις μέρες η κραυγή του Κύπριου εργάτη ενώνεται με την κραυγή των εργατών της Ελλάδας και της Τουρκίας, της σκλαβωμένης Παλαιστίνης, της Μαύρης Αφρικής, της Ασίας, της Λατινικής Αμερικής, των χωρών της καπιταλιστικής δύ-

σης και των σοσιαλιστικών κρατων. Είναι μια κραυγή που δεν γνωρίζει εθνικούς, φυλετικούς, θρησκευτικούς, η χρωματικούς διαχωρισμούς. Είναι η κραυγή των εργατών του κόσμου που ζητουν ΨΩΜΙ ΚΑΙ ΛΕΥΤΕΡΙΑ.

Ομως μέσα απο την παγκοσμιότητα αυτής της μέρας η κάθε χώρα και ο κάθε λαος ζει τα δικα του ιδιαίτερα προβλήματα που παρα τον καθολικο τους χαρακτήρα αξιολογουν τα ειδικα καθήκοντα εργαζομένων κατα περιοχές και χώρες.

Η εργατική τάξη της Κύπρου ύστερα απο το πραξικόπημα και την εισβολη του 1974, ζει σ' ενα σχεδον απόλυτο διαχωρισμο, κάτω απο το κράτος των κατοχικών στρατευμάτων, των ιμπεριαλιστικών συμφερόντων και του σωβινιστικού μίσους που αναπτύσσει η άρχουσα τάξη.

Ο αγώνας ενάντια στην κατοχη και τον ιμπεριαλισμο, ο αγώνας για την απελευθέρωση των κατεχομένων εδαφων, για την επιστροφη όλων των προσφύγων (Ελληνοκυπρίων και Τουρκοκυπρίων) στα σπίτια τους περνα μέσα απο την πάλη της εργατικής τάξης για κοινωνικές και οικονομικές αλλαγές, περνα μέσα απο την πάλη για το σπάσιμο του σημερινου εκμεταλλευτικού συστήματος και του σωβινιστικου τείχους που χωρίζει τις δυο μεγάλες κοινότητες του νησιου.

Η αποκατάσταση της εμπιστοσύνης ανάμεσα στους Ελληνοκυπρίους και τους Τουρκοκυπρίους εργάτες είναι αναγκαία προϋπόθεση για την συνέχιση του απελευθερωτικού αγώνα και για την νίκη. Η γενική συνθηματολόγηση για συνεργασία και ενότητα με τους Τουρκο-

κυπρίους χωρίς θεωρητικό ξεκαθάρισμα και πρακτική προώθηση των συνθημάτων δεν ευνοει με κανένα τρόπο τον αγώνα για την απελευθέρωση.

Μέσα σ' αυτές τις συνθήκες η υποστήριξη της θέσης για επανέναρξη του διαλόγου χωρίς ουσιαστικούς όρους και χωρίς την ύπαρξη κοινου προγράμματος των προσδευτικών δυνάμεων αποτελεί στην ουσία υποχώρηση αρχών στο πολιτικό πρόγραμμα της Κυπριακής δεξιάς.

Στον ίδιο βαθμο αποτελεί υποχώρηση αρχών η πολιτική αναστολης των αγώνων της εργατικής τάξης για ανέβασμα του βιωτικου της επιπέδου, στο όνομα της συνεργασίας των τάξεων. Η όξυνση των ταξικών αντιθέσεων είναι μέσα στην φύση,

την δομη και την λειτουργία του σημερινου εκμεταλλευτικού συστήματος, το ξεπέρασμα τους δεν είναι ζήτημα υποχώρησης της μιας ή της άλλης πλευρας, δεν είναι θέμα υποκειμενικο αλλά αντικειμενικο.

Την ίδια στιγμή η οικονομική ολιγαρχία όχι μόνο εκμεταλλεύεται την ανεκτικότητα και την υποχωρητικότητα της εργατικής τάξης, όχι μόνο απομυζα με τον πιο στείγνο τρόπο τον ιδρώτα και την δουλεια των εργαζομένων, αλλά προσπαθει να ρίξει τα βάρη του οικονομικού αδιεξόδου του συστήματος στην «απλεισία», την «υπερβολικότητα» των αιτημάτων των εργαζομένων και τους δικαίους απεργιακούς αγώνες.

Μέσα στο πολιτικό οικο- στην 8η σελίδα

5 ΜΑ·Ι·ΟΥ: 161 ΧΡΟΝΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΓΕΝΝΗΣΗ ΤΟΥ ΜΑΡΞ

22 ΑΠΡΙΛΙΟΥ: 109 ΧΡΟΝΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΓΕΝΝΗΣΗ ΤΟΥ ΛΕΝΙ

Δυο μεγάλες επέτειοι για τις δυο πιο μεγάλες προσωπικότητες όλων των εποχών που άφησαν τ' όνομα-τους κληρονομία σε εκατομμύρια Μαρξιστές-Λενινιστές.

ΜΑΡΞ

Στις 5 του Μάη του 1818 έβλεπε το φως ο Κάρολος Μαρξ που έμελλε να γίνει ένας από τους πιο μεγάλους οικονομολόγους, φιλόσοφους, ιστορικούς, κοινωνιολόγους μα κύρια θεωρητικούς της επανάστασης που γεννήθηκε ποτε.

Γεννήθηκε στην Πρωσία σε περιοχή που σήμερα βρίσκεται κάτω από τη Δυτική Γερμανία από μεσοαστική εβραϊκή οικογένεια. Ο πατέρας του ήταν δικηγόρος.

Ενώ σπούδαζε φιλοσοφία και νομικά στο Βερολίνο σχετίστηκε με τους Χεγκελιανούς νεολογούς, διανοούμενους που αμφισβητούσαν την ύπαρξη του Θεού και μιλούσαν για πολιτική δράση. Βασισμένοι όμως στις θεωρίες του Χέγκελ είχαν μια ιδεαλιστική αντίληψη της ιστορίας.

Αποχτώντας νέες παραγωγικές δυνάμεις, οι άνθρωποι αλλάζουν τις μεθόδους παραγωγής αλλάζουν τον τρόπο με τον οποίο κερδίζουν το ψωμί τους, αλλάζουν όλες τις κοινωνικές σχέσεις. Ο μύλος του χεριού, σου δίνει μια κοινωνία με φεουδάρχες. Ο (αυτόματος) μύλος του ατμού σου δίνει μια κοινωνία με βιομηχανικούς καπιταλιστές».

Στο κομμουνιστικό Μανιφέστο που έγραψε ο Μαρξ μαζί με τον Έγκελς στις Βρυξέλλες το 1848 δίνεται μια ολοκληρωμένη περιγραφή της ιδεολογίας του επιστημονικού σοσιαλισμού. Υποστηρίζεται ότι όλη η ιστορία αποτελείται από την ιστορία της πάλης των τάξεων. Η νίκη του προλεταριάτου θα δώσει τέρμα στις ταξικές αντιθέσεις και θα φέρει την αταξική κομμουνιστική κοινωνία.

Ο Μαρξ έζησε μια πολύ ανήσυχη δύσκολη ζωή διαγόμενος από πανεπι-

Η Διεθνής που το 1869 είχε 800,000 μέλη έπαιξε μεγάλο ρόλο στην ανάπτυξη και την πάλη και τον συντονισμό του Ευρωπαϊκού εργατικού κινήματος.

Ο Μαρξ όμως έγινε γνωστός σαν Ευρωπαϊκή πολιτική προσωπικότητα με την υποστήριξη που έδωσε στην Παρισινή Κομμούνια του 1870 που χαρακτηρίστηκε από τον Έγκελς σαν το πρώτο παράδειγμα της δικτατορίας του προλεταριάτου.

Ο Μαρξ πέθανε στο Λονδίνο από αρρώστια των πνευμόνων στις 14 του Μάρτη του 1883.

ΛΕΝΙΝ

Ο Βλαντιμίρ Ιλίτς Ουλιανوف που πήρε το ψευδώνυμο Λένιν το 1901 ενώ ήταν εξόριστος στη Σιβηρία — γεννήθηκε στη Ρωσία στις 22 του Απριλίου του 1870. Όπως και ο Μαρξ ξεκίνησε από τον αθεϊσμό για να μπει μετά όπως όλα τα άλλα αδελφια του στο επαναστατικό κίνημα. Οι απειλές της αντιδραστικής κυβέρνησης για παύση του πατέρα του από τη θέση του σαν καθηγητής και ο απαγχονισμός του μεγάλου αδελφού του Αλέξανδρου για την επαναστατική του δράση έσπρωξαν από νωρίς τον νεαρό Λένιν στο επαναστατικό κίνημα. Ο Λένιν γράφτηκε το 1887 στο πανεπιστήμιο του Καζάν για να σπουδάσει νομικά, διώχτηκε όμως μετά από τρεις μήνες για τη συμμετοχή του σε παράνομη φοιτητική συγκέντρωση. Δεν του επέτράπηκε να τελειώσει τις σπουδές του αλλά πήρε το δίπλωμά του από άλλο πανεπιστήμιο το 1891. Στο μεταξύ μελέτησε επαναστατικά συγγράμματα-ειδικά το κεφάλαιο του Μαρξ-κι έγινε Μαρξιστής το 1889.

Το 1895 μαζί με άλλους Μαρξιστές ο Λένιν πέτυχε να συνενώσει όλες τις Μαρξιστικές ομάδες της πρωτεύουσας Πετρογκραντ (τώρα Λeningραντ) σε μια ενιαία οργάνωση. Η ένωση για την πάλη για την Απελευθέρωση της εργατικής τάξης διένειμε φυλλάδια και ανακοινώσεις από μέρους των εργατών υποστήριξε απεργίες και μόρφωνε τους εργάτες με την Μαρξιστική ιδεολογία. Για την δράση του αυτή ο Λένιν φυλακίστηκε για 15 μήνες και μετά εξορίστηκε για 3 χρόνια στη Σιβηρία. Εκεί παντρεύτηκε την Κρούτσκαγια που έγινε η πιστή συντρόφισσα και γραμματέας του.

Το 1900 πρωτοστάτησε στην έκδοση της επαναστατικής εφημερίδας 'Ισκρα. Την ίδια εποχή συγκρούστηκε με τους Λαϊκιστές της Ρωσίας που υποστήριζαν πως ο Μαρξισμός δεν ήταν εφαρμόσιμος στην αγροτική Ρωσία όπου δεν υπήρχε προλεταριάτο. Η Ρωσία έλεγαν δεν φοβόταν τον καπιταλισμό γιατί υπήρχε κοινή ιδιοκτησία της αγροτικής γης από τις κομμούνες των χωριών. Πρώτος ο Πλεχάνωφ πολέμησε αυτή την ιδεολογία στη δεκαετία του 1880 υποστηρίζοντας πως το μέλλον ανήκει στο προλεταριάτο κι όχι τους αγρότες.

Ο Λένιν προχώρησε ένα βήμα μπροστά υποστηρίζοντας ότι ακόμα κι αν οι λαϊκιστές εφάρμοζαν το όνειρο-τους την διανομή όλης της γης στους αγρότες χωρίς τον μετασχηματισμό της καπιταλιστικής οικονομίας το αποτέλεσμα δεν θα ήταν ο σοσιαλισμός αλλά καπιταλισμός με ελεύθερο εμπόριο αγροτικών προϊόντων.

Οι μεγάλες επιτυχίες της 'Ισκρα στην προσέλευση οπαδών οδήγησε τον Λένιν και τους συντρόφους του στην ιδέα της ίδρυσης επαναστατικού Μαρξιστικού Κόμματος.

Το πρώτο Συνέδριο έγινε το 1898 αλλά δεν εφάρμοσε τις αποφάσεις του μια και όλοι οι σύνεδροι συνέληφθηκαν μετά το Συνέδριο. Το Δεύτερο συνέδριο του Ρωσικού Σοσιαλδημοκρατικού Εργατικού Κόμματος όπως ονομάστηκε, έγινε το 1903 στο Λονδίνο. Στο συνέδριο αυτό έγινε κι η πρώτη διάσπαση μεταξύ Μπολσεβίκων (πλειοψηφούντων) και Μενσεβίκων (μειοψηφούντων). Ενα

από τα κύρια θέματα του συνεδρίου αυτού ήταν και η σχέση κόμματος και τάξης. Ο Λένιν με το σύγγραμμά-του «Τι να κάνουμε» υποστήριξε ότι ο εργάτης δεν σπρώχνεται αυθόρμητα στο σοσιαλισμό από τον καπιταλισμό αλλά χρειάζεται το κόμμα να του μεταδώσει την επαναστατική συνείδηση για την ανατροπή του καπιταλισμού. (Χωρίς να παραγνωρίζεται και η σημασία του αυθόρμητου). Μ' αυτό-του κι άλλα συγγράμματα ο Λένιν κληροδότησε στο Μαρξισμό την νέα θεωρία του κόμματος σαν την πολιτική πρωτοπορεία του προλεταριάτου. Ο Λένιν με τις θεωρίες του αλλά κυρίως με την δράση του και τα γεγονότα που ακολούθησαν έδειξε

εποχή στην ιστορία της Ρωσίας και η σημερινή τρίτη ρωσική επανάσταση πρέπει να οδηγήσει τελικά στη νίκη του σοσιαλισμού...

Πραγματικά ο Λένιν κι οι Μπολσεβίκοι υποστήριζαν πως η σοσιαλιστική επανάσταση στη Ρωσία θα έσπασε τον «αδύνατο κρίκο» στην αλυσίδα του καπιταλισμού και θα ήταν το έναυσμα της επανάστασης σ' όλη την Ευρώπη. Η αναπτυσσόμενη Ευρώπη θα υποβοηθούσε με την τεχνολογία της την ανάπτυξη της Ρωσίας και του σοσιαλισμού σ' όλο τον κόσμο.

Το 1918 ο Λένιν επιδευνύοντας την ιδιοφυΐα του στην εφαρμογή της

Δεν υπάρχει άλλος άνθρωπος που να είναι απαροφνημένος από την επανάσταση 24 ώρες το 24ωρο που να μην έχει άλλες σκέψεις από τη σκέψη της επανάστασης και που ακόμα κι όταν κοιμάται να μην ονειρεύεται τίποτα άλλο από την επανάσταση.

(Περιγραφή του Λένιν από Μενσεβίκο)

πως χρειάζεται το κόμμα φτιαγμένο από συνειδητοποιημένους πειθαρχημένους επαναστάτες και λειτουργώντας πάντα μέσα στα πλαίσια του δημοκρατικού συγκεντρωτισμού για να καθορίζει την τακτική και στρατηγική του αγώνα και το συντονισμό της επαναστατικής πάλης.

Η επανάσταση του 1905 επιδεινώνει τις αντιθέσεις μεταξύ Μπολσεβίκων-με ηγετή τον Λένιν-και Μενσεβίκων. Ο Λένιν υποστηρίζει πως οι μόνοι σύμμαχοι του προλεταριάτου είναι οι αγρότες κι όχι οι αστοί που όπως υποστήριζαν οι Μενσεβίκοι έπρεπε να ηγηθούν της πρώτης φάσης της επανάστασης για εγκαθίδρυση της αστικής δημοκρατίας. Επιπρόσθετα ο Λένιν υποστήριζε πως η επανάσταση δεν έπρεπε να σταματήσει στην πρώτη φάση αλλά να προχωρήσει στη δικτατορία του προλεταριάτου.

Κατά τη διάρκεια του πρώτου Παγκοσμίου πολέμου ο Λένιν εξαπολύει μια άγρια πολεμική ενάντια στα σοσιαλιστικά κόμματα της Ευρώπης της Δεύτερης Διεθνούς-που υποστήριζαν τον πόλεμο και-σωβινιστικά της «πατριδες» τους. Το 1914 ο Λένιν διακηρύσσει εκ μέρους της Κ.Ε. του Σοσιαλδημοκρατικού Εργατικού Κόμματος: «Η μετατροπή του σημερινού πολέμου σε εμφύλιο πόλεμο είναι το μοναδικό σωστό προλεταριακό σύνθημα».

Από το 1907 μέχρι το 1917 ο Λένιν υποχρεώθηκε να ζήσει στην εξορία. Δεν χάνει όμως ποτε την επαφή του με το επαναστατικό κίνημα στη Ρωσία και συνεχίζει να εργαζεται για την επανάσταση ενώ με το γνωστό του σύγγραμμά «Κράτος και επανάσταση» αποδεικνύει την αναγκαιότητα της.

Τον Απρίλιο του 1917 επιστρέφει σε μια Ρωσία όπου η προσωρινή κυβέρνηση είναι ανίκανη να συγκρατήσει τα επαναστατημένα πλήθη των εργατών, αγροτών και φαντάρων. Συλλαμβάνει με οξυδερκεία κι αντικειμενικό πνεύμα την ωρίμανση των επαναστατικών συνθηκών και με τις περίφημες θέσεις τ' Απριλίου υποστηρίζει την ανάληψη της εξουσίας από τα σοβιέτ εργατών και αγροτών, τερματισμό του πολέμου, καμία συνεργασία με την αστική τάξη και την προσωρινή κυβέρνηση. Με τις επαναστατικές θέσεις που προβάλλουν οι Μπολσεβίκοι κατορθώνουν να κερδίσουν την πλειοψηφία στα σοβιέτ.

Στις 7 του Νιόβρη πραγματοποιείται η εξέγερση. Στο συνέδριο του Σοβιέτ του Πετρογκραντ ο Λένιν διακηρύσσει: «σύντροφοι! Η εργατοαγροτική επανάσταση, για την αναγκαιότητα της οποίας μιλούσαν συνεχώς οι Μπολσεβίκοι πραγματοποιήθηκε ... Από σήμερα αρχίζει μια νέα

σωστή επαναστατική τακτική υπογράφει -παρα τις τρομερές αντιρρήσεις ακόμα και υποστηρικτών της συμφωνία ειρήνης του Μπρεστ-Λίτοφσκ που παράδιδε μεγάλο μέρος της Ρωσίας στον εχθρό.

Η συμφωνία αυτή δίνει τον χρόνο στις επαναστατικές δυνάμεις να ανασυνταχτούν για να αντιμετωπίσουν την αντεπανάσταση των Λευκωσίτων και των ιμπεριαλιστών συμμάχων τους.

Στα χρόνια μέχρι το θάνατο του στις 21 του Γενάρη του 1924-ο Λένιν αγωνίζεται να εδραιώσει το πρώτο στον κόσμο σοσιαλιστικό κράτος μέσα σε συνθήκες υπανάπτυξης άγριας πολεμικής από όλες τις καπιταλιστικές χώρες κι αντίθεσης από τη Ρωσική αστική τάξη.

Συνάμα πιστεύοντας ακράδαντα στο προλεταριακό διεθνισμό ιδρύει το 1919 την Τρίτη Διεθνή που δέχεται στους κόλπους της μόνο επαναστατικά κομμουνιστικά κόμματα.

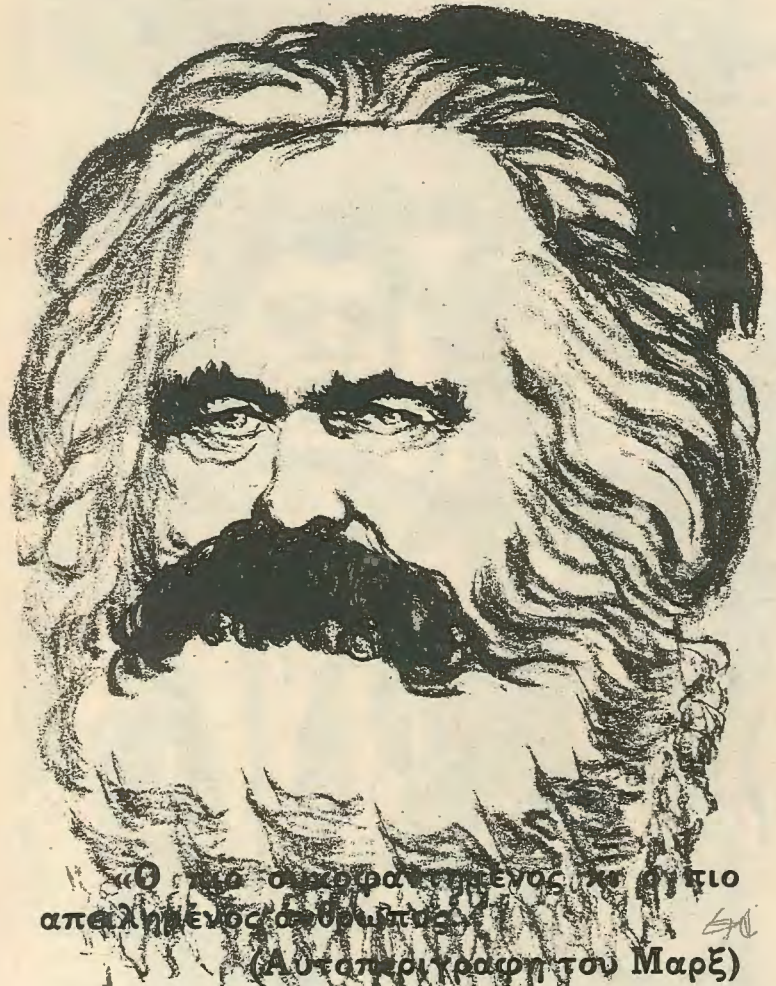
Στα τελευταία χρόνια της ζωής του κι ενώ τον έπληξε σοβαρή αρρώστια από το 1922 που τον άφησε μετά παράλυτο-ο Λένιν είδε τα πρώτα σημάδια της γραφειοκρατικοποίησης του Σοβιετικού κράτους σε βάρος της σοσιαλιστικής δημοκρατίας κι έκρασε τις ανησυχίες-του στο τελευταίο του σύγγραμμά που αποκαλέστηκε η «Τελευταία Διαθήκη του Λένιν»

Η ΣΗΜΑΣΙΑ ΤΟΥ ΜΑΡΞ ΚΑΙ ΤΟΥ ΛΕΝΙΝ

Ο Μαρξ και ο Λένιν είναι αναμφίβολα δυο από τους πιο μεγάλους αντρες που γεννήθηκαν ποτε. Με τις επαναστατικές θεωρίες του Μαρξ που εμπλουτίστηκαν με αυτές τον Λένιν και με τη δράση του Λένιν στην καθοδήγηση της πρώτης Μαρξιστικής επανάστασης και της ίδρυσης του πρώτου σοσιαλιστικού κράτους η κατάλυση του απάνθρωπου καπιταλιστικού συστήματος όπως και κάθε καταπίεση κι εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο σπάρτηκαν πολλά βήματα μπροστά.

Ακόμα μας έδωσαν τον πιο ανώτερο τρόπο σκέψης και ζωής που υπάρχει κι έδωσαν το νόημα της ζωής σε εκατομμύρια ανθρώπους που αγωνίζονται για να κάμουν τον πλανήτη μας ειρηνικό κι ευτυχισμένο και να ανεβάσουν σε πρωτόφαντα ύψη το επίπεδο του πολιτισμού και της δημιουργικότητας του ανθρώπου.

Δ. ΜΙΧΑΗΛ

Ο Μαρξ βασίστηκε πάνω στις υλιστικές θεωρίες του Φαίερπαχ για να προχωρήσει από τον ιδεαλισμό του Χέγκελ (από τον οποίο πήρε τη διαλεκτική) στον ιστορικό υλισμό που επεκράτησε σαν μια από τις πιο βασικές έννοιες του επιστημονικού σοσιαλισμού. Ο ιστορικός ή διαλεκτικός υλισμός βλέπει τον άνθρωπο και τον κόσμο των πραγμάτων και ιδεών μακριά από μεταφυσικές έννοιες όπως ο Θεός κ.λ.π. Η συνείδηση του ανθρώπου, οι σκέψεις και οι ιδέες εξαρτώνται από τις Κοινωνικές συνθήκες μέσα στις οποίες ζει κι όχι το αντίστροφο. Η ιστορία δεν είναι ένα σύνολο τυχαίων γεγονότων ούτε μια πορεία από επαναλήψεις. Ο διαλεκτικός υλισμός δεν βλέπει την ιστορία σαν κάτι το στατικό. Ολα αλλάζουν με την πράξη του ανθρώπου - την εργασία δηλαδή που αλλάζοντας τις κοινωνικές συνθήκες αλλάζει και τον ίδιο τον άνθρωπο λόγω της διαλεκτικής σχέσης που υπάρχει ανάμεσα στον άνθρωπο και τη φύση — κοινωνία.

Σύμφωνα με αυτή τη θεωρία η πραγματική βάση της κοινωνίας είναι η οικονομική της δομή, που περιλαμβάνει τις παραγωγικές δυνάμεις και τις σχέσεις παραγωγής (βασικά μορφές ιδιοκτησίας). Στην «Αθλιότητα της Φιλοσοφίας» γράφει ο Μαρξ:

«...στημα, αστυνομίες και κυβερνήσεις-θεωρήθηκε τόσο επικίνδυνος που καμία κυβέρνηση στην Ευρώπη δεν του έδινε άδεια διαμονής. Το 1849 κατέφυγε στο Λονδίνο όπου έμεινε μέχρι το θάνατο του ζώντας για μια περίοδο από 14 χρόνια (1850—1864) μέσα στην φτώχεια και τις αρρώστιες. Πολλά παιδιά του πέθαναν μέσα στη μιζέρια. Ολα αυτά τα χρόνια ο Έγκελς συνεισέφερε οικονομικά για τη συντήρηση της οικογένειας Μαρξ. Μετά το 1864 η συνεισφορά του ήταν αρκετά ψηλη (έγινε συντάξιος σε εργοστάσιο στο Μάντσεστερ).

Σαν μεγαλύτερο έργο του Μαρξ θεωρείται το Κεφάλαιο που ονομάστηκε «η βίβλος της εργατικής τάξης». Πρόκειται για ένα μεγαλειώδες αριστούργημα στο οποίο αναλύεται επιστημονικά πως η αστική κοινωνία θα ακολουθήσει τον αναπόφευκτο δρόμο της ανάπτυξης και πως μετά από οικονομικές κρίσεις ο καπιταλισμός θα καταλυθεί και θα αντικατασταθεί με μια κοινωνία ανώτερης μορφής.

Στον πραχτικό τομέα ο Μαρξ συμμετέσχε στα επαναστατικά γεγονότα στην Ευρώπη (Γαλλία, Ιταλία, Αυστρία) το 1848 — 49 και στην ίδρυση της πρώτης Διεθνούς το 1864.

Ο ΑΝΤΙΑΠΟΙΚΙΑΚΟΣ ΑΓΩΝΑΣ 1955-1959

ΜΕΡΟΣ Β

Στο πρώτο μέρος της ανάλυσης μας για τον αντιαποικιακό αγώνα του 55-59 ασχοληθήκαμε με μια σύντομη αναφορά στο ρόλο της εκκλησίας και της Κυπριακής αστικής τάξης στην ανάπτυξη της ιδέας της ένωσης της Κύπρου με την Ελλάδα και τις αιτίες που δημιούργησαν την ανάγκη στο καταπιεσμένο Κυπριακό κεφάλαιο για ν' αναζητήσει διέξοδο μέσα από μια συγκεκριμένη δυναμική πάλη.

Ωστόσο δεν μπορούμε να δούμε αποσπαστή σκοπιά την αντιαποικιακή επανάσταση, αν δεν ρίξουμε πρώτα μια ματιά στην ανάπτυξη του εργατικού κινήματος στην Κύπρο και το ρόλο που διαδραμάτισε την περίοδο της Αγγλοκρατίας.

ΤΟ ΕΡΓΑΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ ΤΗΝ ΠΕΡΙΟΔΟ ΤΗΣ ΑΓΓΛΟΚΡΑΤΙΑΣ.

Η επιτυχία της μεγάλης Σοσιαλιστικής Επανάστασης του Οκτώβρη στη Ρωσία και η εγκαθίδρυση του πρώτου εργατικού κράτους στον κόσμο, ανανέωσε τις ελπίδες της παγκόσμιας εργατικής τάξης για μια καλύτερη κοινωνία και απόδειξε έμπρακτα στους εργάτες ότι η σοσιαλιστική επανάσταση δεν είναι ουτοπία ούτε μια ανεφάρμοστη θεωρία που κατασκευάστηκε στα κεφάλια μερικών διανοούμενων φιλοσόφων.

Οι ιδέες της επανάστασης και του σοσιαλισμού εξαπλώνονται με γρήγορους ρυθμούς τόσο στις καπιταλιστικές μητροπόλεις όσο και στις χώρες της περιφέρειας που στη μεγάλη τους πλειοψηφία ζουν κάτω από αποικιακά καθεστώτα.

Έτσι σε μια σειρά από χώρες αρχίζουν να δημιουργούνται κομμουνιστικά και εργατικά κόμματα που ενισχύουν την 3η διεθνή η οποία ιδρύθηκε από τον Λένιν και τους άλλους Μπολσεβίκους επαναστάτες.

Αυτός ο καινούργιος επαναστατικός άνεμος δεν άφησε ασυγκίνητους τους Κύπριους πρωτοπόρους εργάτες και προοδευτικούς διανοούμενους. Έτσι το 1926 διάφοροι αριστεροί και κομμουνιστικοί πυρήνες ιδρύουν το Κομμουνιστικό Κόμμα της Κύπρου. Το νεαρό κόμμα με την δράση του συσπείρωνει από νωρίς γύρω του την Κυπριακή εργατική τάξη, οργανώνει τον συνδικαλισμό και κατευθύνει με σημαντική επιτυχία την ταξική πάλη και τους αγώνες των Ελληνοκυπρίων και Τουρκοκυπρίων εργατών.

Η γρήγορη ανάπτυξη του κόμματος τρομοκρατεί τους Άγγλους οι οποίοι πολύ σύντομα το θέτουν εκτός νόμου. Το Κ.Κ.Κ. όμως συνεχίζει να

εργάζεται στην παρανομία, και δημιουργεί ένα άλλο πλατύ κόμμα το ΑΚΕΛ (για να γίνει αποδεκτό από την αποικιακή νομοθεσία) το οποίο και κατευθύνει. Όμως σε κάποια φάση το Κ.Κ.Κ. αυτοδιαλύεται και παραχωρεί κατ' αποκλειστικότητα την καθοδήγηση του εργατικού κινήματος στο ΑΚΕΛ.

Τόσο το Κ.Κ.Κ. όσο και το ΑΚΕΛ ήταν κόμματα άμεσα επηρεασμένα από την γραφειοκρατική εξέλιξη της τρίτης διεθνούς και αργότερα της κομμουνιστικής. Και παρα το γεγονός ότι για μια μεγάλη περίοδο κράτησαν με επιτυχία σε ψηλό επίπεδο την αγωνιστική διάθεση της εργατικής τάξης, και εργάστηκαν με συνέπεια για το ανέβασμα του βιωτικού της επιπέδου, η πολιτική θέση-τους πάνω στο Κυπριακό ζήτημα και τον αγώνα ενάντια στον αποικισμό ήταν σε μεγάλο βαθμό αντιφατική.

Έτσι η πάντα επίκαιρη και σωστή θέση του Λένιν, ότι για τους επαναστάτες δεν υπάρχει άλλο αίτημα από το αίτημα για άμεση και πλήρη απελευθέρωση των αποικιών, αντικαταστάθηκε από το αίτημα για αυτοκυβέρνηση. Αργότερα όταν ο εμφύλιος πόλεμος στην Ελλάδα έκλεινε κάποια στιγμή προς την πλευρά της αριστεράς, στο αίτημα της αυτοκυβέρνησης προστέθηκε και το αίτημα της ένωσης. Την κρίσιμη περίοδο του 1948-1949 το κύριο αίτημα του ΑΚΕΛ ήταν: ΑΥΤΟΚΥΒΕΡΝΗΣΗ — ΕΝΩΣΗ.

Ωστόσο ο εμφύλιος πόλεμος στην Ελλάδα δεν έφερε το ποθούμενο αποτέλεσμα. Το αριστερό κίνημα δέχτηκε μια συντριπτική ήττα σαν αποτέλεσμα των τρομακτικών λαθών και των συμβιβασμών της ηγεσίας-του.

Η Ελλάδα με μια ταπεινωμένη και ηττημένη αριστερά, πέρα με το μέρος της

αντίδρασης. Οι ελπίδες των Κυπρίων αριστερών εξανεμίζονται σαν καλοκαιρινό όνειρο. Οι συμβιβασμοί όμως και τα λάθη της γραφειοκρατικής ηγεσίας του ΑΚΕΛ συνεχίζονται.

Εν τω μεταξύ η Κυπριακή δεξιά και η εκκλησία αρχίζουν τις προετοιμασίες και δημιουργούν το κατάλληλο πολιτικό κλίμα για την έναρξη δυναμικού αγώνα ενάντια στον αποικισμό, με την αρχική δυσπιστία και αργότερα την υποστήριξη της αμερικανοκρατούμενης πια Ελληνικής ηγεσίας.

Το 1954 στέλνεται στην Κύπρο ο κύπριος φασίστας αξιωματικός Γεώργιος Γρίβας (γνωστός για την αντικομμουνιστική δράση-του και την συνεργασία του με τους Γερμανούς την περίοδο του Β' Παγκοσμίου πολέμου και τον εμφύλιο) με εντολή να οργανώσει και ν' αναλάβει την ηγεσία της ένοπλης πτυχής του αγώνα. Ενώ την πολιτική ηγεσία αναλαμβάνει η Εκκλησία με τον Αρχιεπίσκοπο Μακάριο.

Διεθνώς, όπως εξηγήσαμε και στο προηγούμενο άρθρο, το κλίμα είναι ευνοϊκό. Ήδη αρκετές πρώην αποικίες έχουν απελευθερωθεί, ενώ άλλες βρίσκονται σε ένοπλη αναμέτρηση με τον αποικισμό και ο Εγγλέζικος ιμπεριαλισμός σε τσακτική υποχώρηση.

1955 - 1959 Ο ΕΝΟΠΛΟΣ ΑΓΩΝΑΣ

Την 1η Απρίλη 1955 ολοκληρώ η Κύπρος δονείται από εκρήξεις ενάντια σε κυβερνητικά κτίρια και εγκαταστάσεις. Παράλληλα ένα φυλλάδιο με την υπογραφή ΕΟΚΑ ο αρχηγός Διγενής (Γρίβας) πληροφορεί τον Κυπριακό λαο ότι «με την βοήθεια του Θεού αρχίζει ο ένοπλος αγώνας για την Ένωση της Κύπρου με την Ελλάδα».

Εν τω μεταξύ η πολιτική ηγεσία με τον Μακάριο επικεφαλής έχει ήδη αρχίσει με αρκετή επιτυχία αγώνα, σε διεθνή κλίμακα και του Ο.Η.Ε., για να δοθεί στον Κυπριακό λαο το δικαίωμα της αυτοδιάθεσης (το οποίο ταυτίζεται στα μυαλά της Ελληνοκυπριακής δεξιάς με την Ένωση).

Ο αγώνας ενάντια στον αποικισμό βρίσκει μεγάλη απήχηση, στις νεοανεξάρτητες χώρες και στα κινήματα που βρίσκονται σε ένοπλη αναμέτρηση με τον ιμπεριαλισμό, που ανταποκρίνονται πολύ θετικά στο αίτημα της πολιτικής ηγεσίας.

Πολύ γρήγορα η μικρή ανταρτική ομάδα του Γρίβα ενισχύεται με καινούργια στελέχη κυρίως μέσα από τις τάξεις της νεολαίας και της αγροτιάς, αλλά πλαισιώνεται

και από νεαρούς εργάτες. Οι μάζες των Ελληνοκυπρίων βλέπουν μεγάλη συμπάθεια του ένοπλου αγώνα, βοηθούν όπως μπορούν το ανταρτικό κίνημα, το καλύπτουν και το προστατεύουν από τους Άγγλους καταπιεστές. Τα στρατόπεδα συγκέντρωσης και οι φυλακές γεμίζουν από αγωνιστές νέους, εργαζόμενους, αγρότες και μαθητές. Ο Μακάριος εξορίζεται και οι εκτελέσεις αγωνιστών ακολουθούν η μια την άλλη. Παρόλα αυτά το ανταρτικό κίνημα συνεχίζει την δράση του με εντονότερο ρυθμό. Ο λαος αυξάνει την υποστήριξη του στον ένοπλο αγώνα.

Η ΘΕΣΗ ΤΟΥ ΑΚΕΛ

Η ηγεσία του ΑΚΕΛ από την πρώτη κιόλας στιγμή αρνιέται συμμετοχή στον ένοπλο αγώνα. Καταγγέλλει την δράση των ανταρτών σαν «πυροτεχνήματα» τους απλους και τίμιους αγωνιστές σαν «Εθνοπροδότες» και «Κυπροκάπηλους» και «Τυχοδιώκτες» και τις βόμβες σαν «Πασχαλιάτικα βαρελότα» «Τρακατρούκες» και «Τσάκρες». Την ίδια στιγμή δήλωνε εμμονη στον «ειρηνικό αγώνα».

Την 21 του Δεκεμβρη 1954 ο «Νέος Δημοκράτης» (δημοσιογραφικό όργανο του ΑΚΕΛ) έγραφε: «Ο αγώνας του Κυπριακού Λαου για την αυτοδιάθεση είναι αγώνας μαζικός, ανοικτός, ειρηνικός, αγώνας που στηρίζεται πάνω στο διεθνές δίκαιο και καμμία σχέση δεν έχει με απροβόκατες» και στις 9 Απρίλη 1955 τόνιζε: «Μακριά από τις διάφορες πράξεις και ενέρ-

γειες. Ο αγώνας του Κυπριακού λαου δεν έχει τίποτα κοινό με οποιουδήποτε είδους τρομοκρατικές εξτρεμιστικές ενέργειες όπως είναι οι δυναμιστικές εκρήξεις που σημειώνονται τελευταία ...»

Η ηγεσία της Κυπριακής αριστεράς βάπτισε τον ένοπλο αγώνα του λαου «ατομική τρομοκρατία» νόμισε πως ξόφλησε έτσι θεωρητικά τις ευθύνες του και ένιψε τα χέρια της.

Δυστυχώς όμως για το αριστερό κίνημα και ολοκληρω τον Κυπριακό λαο τα πράγματα δεν ήταν ακριβώς έτσι. Η ατομική τρομοκρατία είναι η τρομοκρατική δράση από μων ξεκομμένων από το μαζικό κίνημα μέσα σε συνθήκες που δεν είναι οξυμμένες σε βαθμό ώστε να ευνοούν την εξέγερση του λαου. Όταν ένα ένοπλο κίνημα κατορθώνει να φέρνει με το μέρος του τις μάζες, μπορεί να τις κινητοποιεί και να τις κατευθύνει, τότε αυτο δεν είναι με κανένα τρόπο «ατομική τρομοκρατία» αλλά η ίδια η έκφραση της λαϊκής θέλησης.

Εξ άλλου ποτε κανένας επαναστάτης, ούτε ο ίδιος ο Λένιν, δεν στράφηκε ποτε ενάντια στην ένοπλη δράση γενικά, αλλά ειδικά ενάντια στην ατομική τρομοκρατία και σε πολυ συγκεκριμένες περιπτώσεις. Άλλο λοιπόν η ατομική τρομοκρατία και άλλο ο ένοπλος αγώνας του λαου.

ΜΑΡΙΟΣ ΤΕΜΠΡΙΩΤΗΣ

* Στην επόμενη έκδοση το τρίτο μέρος.

Η ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΙΔΕΩΝ ΣΤΗΝ Ε.Κ.Φ. ΡΟΥΜΑΝΙΑΣ

Φέτος νέες εσωτερικές διενέξεις τάραξαν την Ένωση Κυπρίων Φοιτητών Ρουμανίας. Λόγος, οι αντιδράσεις των φοιτητών που δεν ανήκουν στο ΑΚΕΛ στο να δεχτούν τες αντιδημοκρατικές διαδικασίες, και τες καταπατήσεις, από την Ακελική ηγεσία, του καταστατικού της ΕΚΦΡ. που κατα μεγάλο μέρος είναι δικο-της δημιουργήμα.

Πέρσι ομάδα φοιτητών τολμήσε για πρώτη φορά να εξασκήση δημόσια κριτική ενάντια στην ηγεσία της ΕΚΦΡ. Η αντίδραση της ηγεσίας ήταν άμεση και αντάξια του χαρακτήρα της. Μετατρέπουν την επόμενη συνεδρίαση των μελών της πόλης του Κλουζ σε μέρα εκλογών με αστραπιαία απόφαση της φτιχτής πλειοψηφείας που μάζεψαν και διεξάγουν σε λίγα λεπτά από τη λήψη της απόφασης, εκλογες, ενώ μεγάλο ποσοστό φοιτητών δεν είχε ιδέα για τίποτε. Αυτό προκάλεσε μεγάλες αντιδράσεις, αποχωρήσεις, καταγγελίες μέσων του τύπου, στες οποίες τόσο η ΕΚΦΡ. όσο και η ΠΟΦΝΕ χρησιμοποίησαν το ρητο στο κουφού την πόρτα, όσο θέλεις βρόντα.

Οι συγκεκριμένες καταγγελίες των φοιτητών ενάντια στες αντιδημοκρατικές διαδικασίες έμειναν αναπάντητες, η πιο σωστά, η απάντηση της ηγεσίας της ΕΚΦΡ ήταν να στείλει στο συνέδριο της ΠΟΦΝΕ στη θέση των εκλεγμένων αντιπροσώπων που θάπρεπε, διορισμένους αντιπρόσωπους που δεν χρειάζεται βέβαια να σχολιάσουμε τι ποιον είχαν.

Το γεγονός αυτο καταγγέλλθηκε μέσα στο συνέδριο από τες προοδευτικές φοιτητικές κινήσεις που όμως φιμώθηκαν «δημοκρατικά».

Η νέα κατάφορη παραβίαση των δικαιωμάτων των φοιτητών μας καταγγέλθηκε με δριμύτητα από φοιτητές της ΕΔΕΚ, τόσο στην ίδια την ηγεσία, όσο και μέσων του τύπου. Η κριτική όμως που τολμήσαν να κάνουν οι φοιτητές της ΕΔΕΚ δεν έμεινε αναπάντητη. Έτσι, φέτος, αφού ΕΔΕΚίτες φοιτητές υπόγραψαν τες απαιτούμενες δηλώσεις που απαιτούνται σύμφωνα με το καταστατικό και γραφόμενοι αυτόματα στη δύναμη της ΕΚΦΡ, είδαν με έκπληξη στην Γενική Συνέλευση να τους αφαιρείται αντικαταστατικά το δικαίωμα λόγου και ψήφου από

σώματα που βάσει του καταστατικού δεν είχαν κανένα δικαίωμα να το κάνουν.

Αυτο όμως δεν ήταν τίποτε μπροστα στην εξωφρενική απόφαση της ηγεσίας της ΕΚΦΡ, να μην δεχτεί στους κόλπους της τους φοιτητές που έκαναν κριτική, παραμόνον όταν δηλώσουν ευπογρώφως μέσων του τύπου, ανακρίνοντας τες προηγούμενες καταγγελίες και απόψεις που είχαν εκφράσει στο παρελθόν.

Η τέλεια έκφραση της ελευθερίας ιδεών, της ελευθερίας λόγου και τύπου, όπως την εννοούν, όπως έμαθαν να την εννοούν οι ΑΚΕΛΙΚΟΙ εγκέφαλοι της Ρουμανίας. Σε ομιλία του μπροστα στη συγκέντρωση των φοιτητών του Κλουζ, ο αντιπρόσωπος των φοιτητών της ΕΔΕΚ κατακεραύνωσε αυτούς που χρησιμοποιούν τέτοιες μεθόδους για κάμψη κάθε αντίθετης φωνής και καταδίκασε για ακόμα μια φορά το αντιδημοκρατικό κλίμα που καλλιεργεί η ηγεσία της ΕΚΦΡ. Γιατι, ρώτησε, να διαψεύσουμε εμεις τες δήθεν «ανυπόστατες κατηγορίες» και 6 μήνες τώρα, αυτοι που κατηγορήθηκαν άφησαν τους εαυτους τους στιγματισμένους, εκτεθειμένους μπροστα στην κοινή γνώμη τηρώντας σιγή ιχθύος; Γιατι δεν διαψεύδουν αυτοι οι ίδιοι τες καταγγελίες μας;

Λέω σ' αυτούς, συνέχισε, και στους υποστηρικτες τους εδώ μέσα, ότι εμεις προερχόμαστε από το στρατο της Αντίστασης από ανθρώπους περήφανους που αποφασίζουν και ενεργούν από μόνοι τους και όχι σαν άβουλα πιδόνια! Και άνθρωποι σαν εμας δεν παίρνουν τα λόγια τους πίσω, ούτε ξεγράφουν αυτα που γράφουν!

Και για να τελειώσω, είπε, χωρίς να ρωτήσω αν το καταστατικό γράφει για «δηλώσεις νομιμοφροσύνης» τους δηλώνω ότι από τες λίγες ιστορικές μου γνώσεις, μόνο οι φασίστες αξιωματικοί στα μακρονησία ζητούσαν τέτοιες

«δηλώσεις» από τους λαϊκούς αγωνιστες. Αν επιμένουν να παραλληλιστούμε μ' αυτες τες καταστάσεις, αυτο μας τιμα ιδιαίτερα και τους ευχαριστούμε. Η μόνη απάντηση στες θέσεις των ΕΔΕΚιτών ήταν βασικά η μόνη που μπο-

ρούσε να δοθη, η μόνη που ξέρουν οι ΑΚΕΛΙΚΟΙ εγκέφαλοι της Ρουμανίας — «Λύεται η συνεδρίαση»!!!

Οι φοιτητες της ΕΔΕΚ δεν πρόκειται να λυγίσουν μπροστα σε καμμία δυσκολία, απειλές και πολεμική απο-

ποιοιδήποτε. Θα συνεχίσουν μέσα και έξω από τους φοιτητικούς φορεις, να αγωνίζονται με κάθε μέσο για δημοκρατία και πρόοδο, μπροστάρηδες στες επάλξεις, εκεί όπου έχουν τάξει τους εαυτους τους όπου κι αν βρίσκονται.

ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΕΣ ΕΝΔΥΣΗΣ

Συνέχεια από σελ. 5

παίρνω £25.000 τη βδομάδα. Κύριο πρόβλημα μας είναι το οικονομικό. Τα μεροκάματα είναι χαμηλά και δεν μπορούμε να ανταποκριθούμε στη τόσο ακριβή ζωή σήμερα. Πάντως έχω πολλά παράπονα από τη συντεχνία. Ουδέποτε ήρθε κάποιος της συντεχνίας να με ρωτήσει τι προβλήματα αντιμετωπίζω ή τι παράπονα έχω από τις συνθήκες στο εργοστάσιο. Είναι γενικά αδιάφορες για τα προβλήματα μας και ότι κάνουν έρχονται σε συνενόηση με τους εργοδότες. Οτι θέλουν κάμουν και δε μας ρωτούν.

Εργάτρια είπε:

Ανήκω στη συντεχνία της ΠΕΟ. Εδώ μέσα δουλεύω 3 χρόνια και ο μισθος μου είναι £10.500 τη βδομάδα. Είμαι πρόσφυγας και συναντώ πολλά οικονομικά προβλήματα. Από τις συντεχνίες δεν είμαι ευχαριστημένη. Ζητούμε αύξηση μισθού αλλά

τίποτε δε γίνεται, παρόλον που ότι συνεδριάζουν.

Ποτε πάντως δεν ήρθαν οι συντεχνίες να μας ρωτήσουν για τα προβλήματα μας. Σαν να μην αντιπροσωπεύουν τους εργάτες.

Ο Α.Η από την Κερύνεια είπε:

Είμαι επιστάτης εδώ μέσα αλλά συναντώ πολλά οικονομικά προβλήματα. Είμαι πρόσφυγας και έχω και οικογένεια.

Από τις συνθήκες δουλειάς εδώ μέσα έχω παράπονα, σαν για παράδειγμα το εργοστάσιο έχει μικρή καντίνα και οι εργάτριες είναι 200. Μπορεί να θέλουμε να πιούμε έναν καφέ, αλλά δεν μπορούμε.

Οι συντεχνίες δεν επικοινωνουν μαζί μας. Οι σχέσεις τους είναι πιο στενές με τους εργοδότες παρα με τους εργάτες. Πριν 20 χρόνια ο ρόλος της συντεχνίας ήταν διαφορετικός και ο εργάτης αγαπούσε τη συντεχνία του γιατί τον αντιπροσώπευε,

τώρα όμως υπάρχει μια μεγάλη απόσταση. Υπάρχουν μάλιστα έμμισθοι συντεχνιών που ανοίξαν ιδιωτικές επιχειρήσεις. Πως θα μας βοηθήσουν αφού δεν μας αντιπροσωπεύουν. Εγώ πάντως δεν πιστεύω πως θα φτάσουμε τελικά στην απεργία αν δεν λυθούν τα αιτήματα μας γιατί οι ίδιες οι συντεχνίες θα την αποτρέψουν, ανεξάρτητα του αν ικανοποιηθούν τα αιτήματα μας ή όχι.

Μέσα στις σημερινές καταστάσεις, που οι συνθήκες δουλειάς δεν είναι καλές γενικά για τους εργάτες και υπάρχουν τόσα πολλά οικονομικά προβλήματα, δεν μπορούμε να ενδιαφερόμαστε και να αγωνιζόμαστε για την σημερινή κατάσταση στην Κύπρο. Εγώ πάντως δεν είμαι διατεθειμένος να στείλω το παιδί μου στον πόλεμο, αν κάποτε γίνει στην Κύπρο και μετα να επιστρέψει στην ίδια κατάσταση εκμετάλλευσης και καταπίεσης.

ΟΙ ΑΠΟΨΕΙΣ ΤΗΣ ΣΕΚ

Η κατάσταση που επικρατεί σήμερα εις την Βιομηχανική Ενδύσεως όσον αφορά μισθους και όρους εργοδοτήσεως καθορίζεται από την σύμβαση ήτις έληξε την 28ην Φεβρουαρίου 1979.

Είναι γεγονός ότι ιδιαίτερα οι μισθοι οι καθοριζόμενοι εις την ανωτέρω συμφωνία θεωρούνται απαράδεκτα χαμηλοί ειαν λάβωμεν υπ' όψιν το σημερινόν κόστος ζωής και τις σημερινές ανάγκες των εργαζομένων.

Λαμβάνοντας τούτο υπ' όψιν η Ομοσπονδία Βιομηχανικών Εργατών της ΣΕΚ από κοινού με την αντίστοιχον Συντεχνίαν της ΠΕΟ υπέβαλαν νέα αιτήματα την 16ην/1/1979. Δια των νέων αιτημάτων επιδιώκεται βασικώς η βελτίωσις των κατοπτάντων ορίων μισθοδοσίας και των μισθων γενικώτερον του προσωπικού της Βιομηχανικής Ενδύσεως, σε βαθμόν που να συγκρίνονται ικανοποιητικά εν σχέσει με τους παρεχομένους μισθους σε άλλους κλάδους της βιομηχανίας. Πιο συγκεκριμένα ζητείται όπως ο μισθος προσλήψεως απο £9.790μιλς που είναι σήμερα συμπεριλαμβανομένου και του τιμαριθμικου επιδόματος, καθορίζεται εις £12.800μιλς και ανάλογος αυξήσις παρταχωρηθεί εις το υφιστάμενον προσωπικόν. Επίσης δια των αιτημάτων ζητείται εξίσωσις βασικών όρων εργοδοτήσεως με άλλους κλάδους, ως π.χ. η αύξήσις των φιλοδωρημάτων σε 4 εβδομάδες, σχεδόν όλοι οι άλλοι κλάδοι της βιομηχανίας παρέχουν 4 εβδομάδες, η αύξήσις της συνεισφοράς εις το ταμείον προνοίας και η μερική βελτίωσις των υπολοίπων όρων εργοδοτήσεως ως π.χ. ετησίας

αδειας, αδειας ασθενείας, η παροχή αδειας μητρότητος κ.λ.π.

Όσον αφορά την ερώτησιν σας τι ελπίζουν οι Συντεχνίες να επιτύχουν από την νέαν σύμβασιν θα ήθελαμε να τονίσωμεν ότι στόχος μας είναι η βελτίωσις των μισθων και των όρων εργοδοτήσεως ούτως ώστε να ανταποκρίνονται εις τις σημερινές ανάγκες και κόστος της ζωής και συγκριτικώς η εξίσωσις των μισθων και όρων εργοδοτήσεως έστω και σταδιακά με τους άλλους κλάδους της βιομηχανίας.

Είναι γι' αυτόν τον λόγον που τα αιτήματα μας είναι βασισμένα πάνω εις τα αιτήματα των άλλων κλάδων και οι αυξήσεις που ζητούμεν είναι περίπου οι ίδιες αυξήσεις που εζητήθησαν σε άλλες βιομηχανίες, ή που ήδη συμφωνήθησαν με άλλους εργοδότες. Δυστυχώς κατά την διάρκειαν των διαπραγματεύσεων δεν επεδείχθη από εργοδοτικης πλευρας η αναγκαία κατανόησις με φυσικον επακόλουθον την κήρυξιν αδιεξόδου και εργατικης διαφορας εις την Βιομηχανικήν Ενδύσεως. Είναι γεγονός ότι ειαν συγκρίνομεν σε ποσοστον τα αιτήματα τούτα είναι υψηλότερα απο τα σε ποσοστα αιτήματα σε άλλες βιομηχανίες, δια τον απλούστατον λόγον ότι οι μισθοι είναι χαμηλότεροι και ως εκ τούτου το ποσοστον είναι μεν

υψηλότερον σε ποσον όμως οι αυξήσεις ως ετοπίσθη πιο πάνω είναι περιπου οι ίδιες. Είναι κατά την γνώμη μας λαθασμένη η αρχή της μετατροπής όλων των αιτημάτων σε ποσοστα γιατι τούτο όχι μόνον δεν είναι ορθος οδηγος, αλλά θα έχη ως αποτέλεσμα εαν εφαρμοσθη οι χαμηλά αιμοβόμενοι ως η παρούσα περίπτωση όχι μόνον να μην βελτιώσουν την θέσιν των αλλά να την δυσχεράνουν διότι ως φυσικον επακόλουθον ούτοι θα παίρνωον ολιγωτέραν αύξησιν σε ποσον απο τους άλλους κλάδους. Ενω θα έπρεπεν να γίνεται το αντίστροφον. Τώρα επισήμως εις την βιομηχανίαν υπάρχει αδιεξοδον βάσει της διαδικασίας η οποία προνοείται εις τον Κώδικα Βιομηχανικών Σχέσεων, προειδοποιήσαν τον Σύνδεσμον Βιομηχανικών Ειδών Ενδύσεως ότι «μετά την παρέλευσιν 10ημέρου θα είμαστε ελεύθεροι και θα διεκδικήσωμεν τα αιτήματα μας δυναμικά. Αυτή είναι η μόνη οδός που μένει πλέον εις την εργατικην πλευρα εφ' όσον οι διαπραγματεύσεις τούτον οι απ' ευθείας όσον και μέσω του Υπουργείου Εργασίας δεν επαρκούν».

Ηδη την προσεχην Τρίτην 8.5.79 πραγματοποιείται 24ωρη προειδοποιετική απεργία και ειαν δεν υπάρξει ικανοποιητική λύσις, τότε η απεργία σε δεύτερον στάδιον θα μετατραπεί σε διαρκείας.

Σημείωση: Παρόμοια συνέντευξη ζήτησε η «Σ. Ε» και από την ΠΕΟ, η οποία όμως αρνήθηκε να απαντήσει με το επιχείρημα ότι τα ερωτήματα που υποβλήθηκαν δεν ήταν αξιοσημείωτα.

επιβάλλεται κινητοποίηση του λαού

ΤΟ «ΔΑΣΟΥΔΙ» ΛΕΜΕΣΟΥ ΚΑΤΑΣΤΡΕΦΕΤΑΙ

Τον τελευταίο καιρό άρχισε καθαρά πια στη Λεμεσό, μια συντονισμένη προσπάθεια από κύκλους της οικονομικής ολιγαρχίας, και οργανώσεων της για καταστροφή της περιοχής «Δασούδι» ενός φυσικού πνεύμονα της πόλης και την οικοπεδοποίηση του σταδίου Γ.Σ.Ο.

Το «Δασούδι» είναι ένας φυσικός πνεύμονας, ένα πέπλο που απλώνεται ανάμεσα στις πολυκατοικίες που έπνιξαν την πόλη της Λεμεσού. Όμως σήμερα τα περισσότερα δέντρα έχουν κοπεί το περισσότερο πράσινο έχει καταστραφεί για να υλοποιηθούν κάποιοι τα σχέδια τους για κολυμβητήριο με κερκίδες, χώρο σταθμεύσεως, χιτριάκια συγκροτήματα, κ.λ.π. Στο «σφαγισμο» αυτό της περιοχής πρωταγωνιστούν δύο οργανώσεις (ΚΟΑ - ΚΟΤ). Όμως το «Δασούδι» δεν είναι τώρα που έγινε στόχος της κεφαλαιοκρατίας. Το 1971 το ΔΗΔΡΑ ΠΑΛΛΑΣ είχε βλέψεις στην

Μέχρι σήμερα για την ανατροπή των σχεδίων αυτών αγωνίστηκε κύρια ο Ομίλος Φυσικού Περιβάλλοντος της Λεμεσού που δεν μπόρεσε όμως να αποτρέψει την αρνητική εξέλιξη για τα δυο θέματα (Γ.Σ.Ο. - Δασούδι) για τι βασικά δεν αγκαλιάστηκε δυναμικά και σωστά από άλλες οργανωμένες καταστάσεις της πόλης μας.

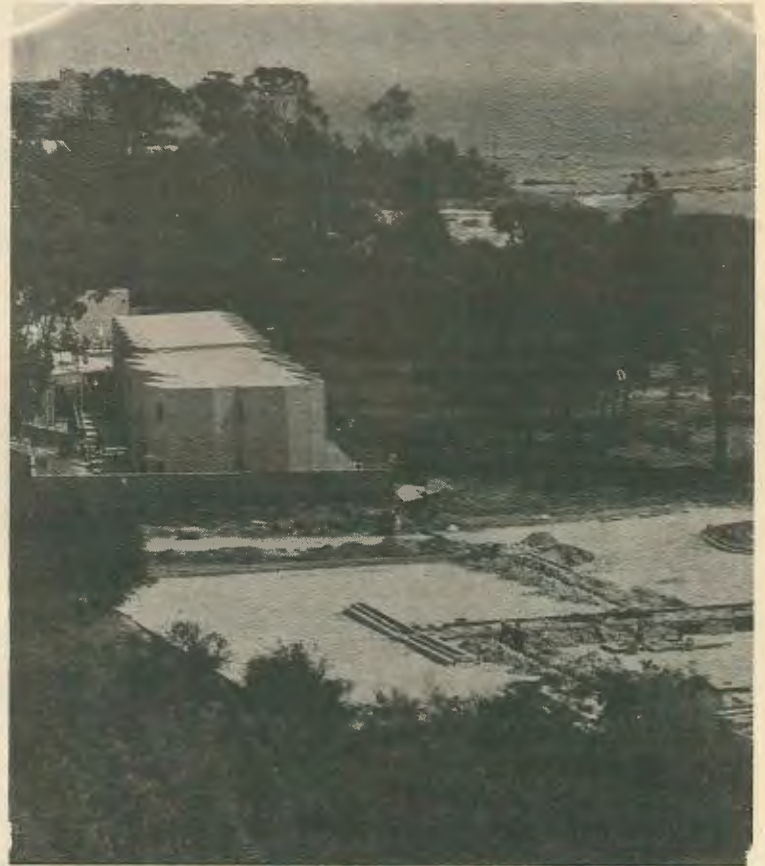
Σήμερα που ο κίνδυνος καταστροφής των δύο περιοχών έγινε μια πικρή πραγματικότητα, πολλοί πολίτες της Λεμεσού στράφηκαν ενάντια στα σχέδια. Τα αιτήματα για αποφυγή οικοπεδοποίησης του Γ.Σ.Ο. και σωστής αξιοποίησης του «Δασουδιού» είναι αποδεχτά σε

παραδεχτο πως και Αθλητικοί χώροι και ανοιχτοί χώροι-πνεύμονες χρειάζονται η Λεμεσός. Το στάδιο Γ.Σ.Ο. είναι να και αθλητικός χώρος και πνεύμονας. Επομένως πρέπει να διατηρηθεί σαν τέτοιος και να αξιοποιηθεί σαν χώρος για ένα ΑΘΛΗΤΙΚΟ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ».

Η ανακοίνωση της Ε.Ε. Σ.Κ. ΕΔΕΚ Λεμεσού:

ΚΑΘΟΛΙΚΗ ΑΝΤΙΔΡΑΣΗ

Η ΕΔΕΚ Λεμεσού μαζί με τα άλλα κόμματα και τις τοπικές οργανώσεις, αντιτίθεται στην καταστροφή του ΓΣΟ και στην κατασκευή κολυμβητηρίου στο Δασούδι και προειδοποιεί ότι θα αντιδράσει δυναμικά σε αντίθετη περίπτωση.

περιοχή για δημιουργία ενός κτιριακού συγκροτήματος. Όμως βρήκαν τις έντονες διαμαρτυρίες του Ορειβατικού Ομίλου και για λίγο σώπασαν.

Ένας άλλος στόχος για καταστροφή είναι το στάδιο Γ.Σ.Ο. που κινδυνεύει να οικοπεδοποιηθεί. Για το στάδιο Γ.Σ.Ο. όλες οι οργανώσεις της πόλης εισηγήθηκαν να γίνει κολυμβητήριο και Αθλητικό Κέντρο έτσι να σωθεί και το «Δασούδι» και το Γ.Σ.Ο.

Ο Κυπριακός Οργανισμός Αθλητισμού (Κ.Ο.Α) και το Γ.Σ.Ο. το 1972 δημοσίευσαν ειδοποίηση για προσφορές αγοράς του σταδίου Γ.Σ.Ο. Και πάλιν ο Ορειβατικός - Φυσιολατρικός αντέδρασε. Τη αντίδραση του υποστήριξε και ο Δήμος Λεμεσού όμως όπως πάντοτε με λόγια. Τη μόνη δε προσφορά που πήραν για την πώληση του σταδίου ήταν από το Σ. Γαλαταριώτη (γνωστός κεφαλαιοκράτης της πόλης) με το ποσό των 120.000λ.ιρ.ων.

κόμματα οργανώσεις εκτός από το ΔΗ.ΚΟ. και τον ΑΠΟΛΛΩΝΑ (διαχωρίσε την θέση του μετά από την σύσκεψη των οργανώσεων).

Ανακοινώσεις για τα πιο πάνω εξέδωσαν ο Ορειβατικός Φυσιολατρικός Όμιλος Λεμεσού, η Επαρχιακή Επιτροπή Σ.Κ. ΕΔΕΚ Λεμεσού και η Επαρχιακή Επιτροπή Σ.Ν. ΕΔΕΝ. Στην ανακοίνωση του ο Ορειβ. Φυσιολ. Όμιλος Λεμεσού που επιδώθηκε και στον Πρόεδρο Κυπριανού στη τελευταία επίσκεψή του στη Λεμεσό αναφέρει σχετικά με το Δασούδι «Ότι έγινε ως τώρα έγινε. Σκοπός μας είναι να διατηρήσουμε ότι απόμεινε. Κι ο μόνος τρόπος είναι να αποκλείσουμε οποιαδήποτε κι από οποιοδήποτε επέμβαση σ' αυτό που απόμεινε. Πιο συγκεκριμένα να αποκλείσουμε το Κολυμβητήριο κι οποιαδήποτε άλλη κατασκευή κτίρια αυτοκινητόδρομοι». Για το Γ.Σ.Ο. αναφέρει «Είναι γενικά

Στην τελευταία της συνεδρία η Επαρχιακή Γραμματεία του Σοσιαλιστικού Κόμματος ΕΔΕΚ Λεμεσού, αφού ενημερώθηκε και συζήτησε τα αποτελέσματα της πλατιάς σύσκεψης που πραγματοποιήθηκε στις 30 του Μάρτη με πρωτοβουλία του «Ορειβατικού Φυσιολατρικού Ομίλου Λεμεσού» και της «Επιτροπής Λεμεσού για το Φυσικό περιβάλλον», στην οποία αντιπροσωπεύτηκε, ανακοίνωσε τα ακόλουθα:

Συμφωνεί απόλυτα με την τοποθέτηση και τις αποφάσεις που πάρθηκαν. Σημειώνει σαν πολύ θετικό το σημείο πως η αντίδραση ενάντια στα σχέδια του Κυπριακού Οργανισμού Αθλητισμού είναι καθολική από την πλευρά των εκπροσώπων των Κομμάτων, Οργανώσεων και Σωματείων στη Λεμεσό.

Η Ε.Γ. δηλώνει πως διάθεση του συνόλου της Επαρχιακής Οργάνωσης είναι η δυναμική αντίδραση ενάντια στην υλοποίηση των αποφάσεων του Κ.Ο.Α. και του Κ.Ο.Τ. και γι' αυτό το θέμα θα συμ-

παρασταθεί έμπραχτα για να πραγματοποιηθούν οι εισηγήσεις της Εχτελεστικής Γραμματείας που ορίστηκε στην πιο πάνω σύσκεψη.

— Αξιοποίηση για πρόοδο του αθλητισμού στην Κύπρο και όχι οικοπεδοποίηση του ΓΣΟ.

— Το Δασούδι να γίνει λαϊκή πλαζ και όχι να εξολοθρευτεί με κολυμβητήριο του ΚΟΑ και τουριστική «αξιοποίηση» από τον ΚΟΤ.

Η ανακοίνωση της Ε.Ε. Σ.Ν. ΕΔΕΝ Λεμεσού:

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΤΗΣ ΕΠ. ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ Σ.Ν. ΕΔΕΝ Λ/ΣΟΥ ΓΙΑ ΤΟ ΔΑΣΟΥΔΙ ΚΑΙ ΤΟ Γ.Σ.Ο.

Η Επαρχιακή Επιτροπή της Σ.Ν. ΕΔΕΝ Λ/σου στη τελευταία της συνεδρία συζήτησε το πρόβλημα της αξιοποίησης του Δασουδιού και Γ.Σ.Ο. και πήρε τις πιο κάτω αποφάσεις:

(α) Καταδικάζουμε τις προσπάθειες μερικών οργανισμών (ΚΟΤ - ΚΟΑ) και της οικονομικής ολιγαρχίας για κατασκευή κολυμβητηρίου και άλλων εγκαταστάσεων στο Δασούδι, γιατί έτσι θα καταστραφεί το φυσικό περιβάλλον και θα γίνει απρόσιτο στις πλατείες λαϊκές μάζες.

Η θέση μας είναι ότι το Δασούδι πρέπει να γίνει δημοσιο πάρκο και λαϊκή πλαζ.

(β) Διαφωνούμε με τη

άποψη να οικοπεδοποιηθεί το Γ.Σ.Ο. για οικονομικά οφέλη ορισμένων κύκλων.

Στο Γ.Σ.Ο. πρέπει να γίνει το κολυμβητήριο και όχι στο Δασούδι.

Η Σ.Ν. ΕΔΕΝ Λ/σου καλεί τη νεολαία και το λαό της Λεμεσού να αντιδράσει δυναμικά σ' αυτές τις προσπάθειες.

— ΤΟ ΔΑΣΟΥΔΙ ΝΑ ΓΙΝΗ ΔΗΜΟΣΙΟ ΠΑΡΚΟ ΚΑΙ ΛΑΪΚΗ ΠΛΑΖ.

— ΤΟ ΚΟΛΥΜΒΗΤΗΡΙΟ ΝΑ ΓΙΝΗ ΣΤΟ Γ.Σ.Ο.

Επαρχιακή Επιτροπή Σ.Ν. ΕΔΕΝ Λ/σου
Λεμεσός, 15 Απρίλη '79

Εξάλλου η Σ.Ν. ΕΔΕΝ τοποθέτησε πάνω στο Δασούδι σχετικά με τα τη διατήρησή του, το οποίο άγνωστοι κατέστρεψαν.

Αυτό που πρέπει να κάνουμε όλοι να αγωνιστούμε για να σταματήσει αυτή η κατάσταση που επικρατεί στη Λεμεσό. Αύριο θα είναι η σειρά άλλων πόλεων, η οικονομική ολιγαρχία δεν διαλέγει όμορφους τόπους, διαλέγει εμπνεύσιμους διαλέγει και παίρνει τη γη του λαού, τη γη που πότισε με τον ιδρώτα της η εργατική τάξη. Όλοι να παλέψουμε για ανατροπή των σχεδίων να παλέψουμε ενάντια σε κάθε καταπάτηση των δικαιωμάτων του λαού.

ΚΩΣΤΑΣ ΒΕΝΙΖΕΛΟΣ

Όχι νέες υποχωρήσεις

ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ ΚΥΠΡΙΑΝΟΥ-ΝΤΕΝΚΤΑΣ

Υστερα απο πολλους μήνες αδιεξόδου αναγγέλθηκε η επικείμενη συνάντηση του προέδρου Κυπριανου με τον τουρκοκύπριο ηγέτη κ. Ντενκτας, που προγραμματίζεται κάτω απο την αιγίδα του Γ.Γ. του ΟΗΕ κ. Βάλντχαϊμ. Τα δεδομένα στην περιοχή έχουν αλλάξει αρκετα, αν και τα διεθνη δεδομένα γενικα και η στάση της τουρκικης πλευρας δεν επιτρέπουν καμμια αισιοδοξία. Εκείνο που έχει κάτω απο τούτο το φακο σημασία είναι οι επιπτώσεις που μπορεί να έχει μια τέτοια συνάντηση.

Τα γεγονότα στην Περσία αφείρεσαν απο τις ΗΠΑ ένα πολύτιμο σύμμαχο, που αντικειμενικα ισχυροποιει στα μάτια του

ιμπεριαλισμου την Αίγυπτο και την Τουρκία. Έτσι στη Μέση Ανατολή πρέπει να αναμένεται μια περισσότερο επιθετική πολι-

τική απέναντι στο αντιιμπεριαλιστικό αραβικό κίνημα (και κύρια ενάντια στο παλαιστινιακό) με την παράλληλη ενίσχυση καθεστώτων όπως εκείνο της Σαουδικής Αραβίας και του Σαντατ στην Αίγυπτο. Η κατάσταση όμως στη Μέση Ανατολή δεν είναι πολύ σταθερή για τους Αμερικάνους.

Έτσι η Τουρκία αποχτα μια ιδιαίτερη σημασία. Η εσωτερική όμως αστάθεια της χώρας δημιουργει προβλήματα. Μέχρι στιγμής ο αμερικανικός ιμπεριαλισμός φαίνεται να βασίζεται στην στήριξη της κυβέρνησης Ετζεβιτ, ένα εγχείρημα που γίνεται ολοένα πιο δύσκολο, με τη συνεχιζόμενη ανικανότητα της κυβέρνησης τούτης να σταθεροποιήσει τη χώρα.

Η επίσημη ελληνική πλευρά είναι τώρα προκατειλημμένη με την εισδοχή της Ελλάδας στην Ε.Ο.Κ και δεν είναι διατεθειμένη να δημιουργήσει νέους «απονόκεφάλους» στο Κυπριακό. Αντίθετα γίνεται πιο ευπρόσβλητη στις πιέσεις.

Όλα τούτα τα δεδομένα δείχνουν πως η συνάντηση Κυπριανου-Ντενκτας δεν γίνεται σε ευνοϊκό κλίμα. Οι Αμερικανοί δεν είναι διατεθειμένοι να πιέσουν την Τουρκία για υποχωρήσεις στο Κυπριακό, πολυ περισσότερο τώρα που η χώρα αντιμετωπίζει πληθώρα εσωτερικων προβλημάτων.

Επομένως τι μπορεί να περιμένει κανείς απο την «σημαντική» τούτη συνάντηση; Στην καλύτερη περίπτωση παγίωση του αδιεξόδου.

Στον Ντενκτας η συνάντηση

τούτη πρέπει να είναι πολυ συμφορούσα, δεδομένου ότι δεν πρόκειται να υποστεί πιέσεις ή να ξεφύγει απο την πολιτική που ακολουθεί. Αλήθεια θα παρουσιαστεί στην διεθνη κοινή γνώμη σαν μια ανεξάρτητη οντότητα, σε ίση μοίρα με τον πρόεδρο της κυπριακης δημοκρατίας.

Όλοι τούτοι οι κίνδυνοι είναι πολυ πραγματικοί για την κυπριακή πλευρά. Πολυ περισσότερο μάλιστα τη στιγμή που είναι πιθανώτατο πως απο τη κυπριακή πλευρά να ζητηθουν νέες υποχωρήσεις.

Ηδη οι συμφωνίες Μακαρίου-Ντενκτας έδωσαν τη βάση για νέες υποχωρήσεις, αν μη τι άλλο γιατί προσδιόρισαν -έστω ασαφώς- πως ορισμένα ζητήματα είναι διαπραγματεύσιμα. Απ' αυτή την αφετηρία είναι πολυ ευνόητο πως θα επιδιωχθεί η εισδοχή σε μια πορεία που θα οδηγήσει σε νέες υποχωρήσεις. Θα γίνει

δηλαδή μια αναβίωση του αμερικανικού σχεδίου που ποτε στην ουσία δεν αγκαταλείφθηκε από τους ιμπεριαλιστες.

Για να έχει λοιπον οποιοδήποτε νόημα η συνάντηση Κυπριανου Ντενκτας είναι απαραίτητο να επιδειχθεί διάθεση υποχώρησης απο μέρους της Τουρκίας πάνω σε θέματα που για τη πλειοψηφία του Κυπριακου λαου θεωρούνται θεμελιακα. Και αν τούτο δεν γίνει που σχεδον σίγουρα δεν πρόκειται να γίνει - η στάση της Τουρκίας και των συμμάχων της πρέπει να καταγγελθεί ανοιχτα. Και να λεχθει πως το κυπριακο δεν είναι θέμα παζαρέματος.

Στην ουσία οι δρόμοι είναι μόνο δύο! Εκείνος του αγώνα και εκείνος των υποχωρήσεων. Δεν είναι δύσκολο να αντιληφθεί κανείς που εμπιπτουν τέτοιου είδους συναντήσεις μέσα στις σημερινες συνθήκες.

Η ΕΔΕΚ και η ΕΔΕΝ τιμουν την Εργατική Πρωτομαγία

απο την 1η σελίδα

νομικο και κοινωνικο αδιέξοδο που οδηγήθηκε το Κυπριακό πρόβλημα τα τελευταία χρόνια προβάλλει σαν μόνη ελπίδα σωτηρίας, η

οργανωμένη δύναμη των εργαζομένων των φτωχων αγροτων και των προσφύγων και ενόητα των προοδευτικων δυναμειων του νησιου μέσα στα πλαίσια ενός συγκεκριμένου πολιτικοκοινωνικου προγράμματος που να καλύπτει λεπτομερειακα όλες τις πτυχες του Κυπριακού προβλήματος.

Το κοινό πρόγραμμα που επεξεργάστηκε το Σοσιαλιστικό Κόμμα ΕΔΕΚ για τις προεδρικές εκλογες του 1978 εξακολουθει ν' αποτελεί την βάση για συνεργασία και κοινή προώθηση των προβλημάτων, και την υπαλλακτική πορεία απέναντι στο πολιτικό πρόγραμμα της δεξιάς.

Η Σοσιαλιστική Νεολαία ΕΔΕΝ υποστηρίζει ανεπιφύλακτα και ολόπλευρα τις βασικές αρχες αυτού του προγράμματος καλει δε την Κυπριακή εργαζόμενη και σπουδάζουσα νεολαία ν' αγωνιστεί για:

1. Εθνικοποίηση των βασικών μονοπωλίων του νησιου.

2. Να δοθει η γη, εκκλησιαστική και μη σ' αυτούς που την καλλιεργουν.

3. Εθνικοποίηση των υδατικών πόρων.

4. Την δημιουργία λαϊκής πολιτοφυλακης με δημοκρατικό έλεγχο.

5. Την κατοχύρωση και επέχταση των δημοκρατικων δικαιωμάτων της νεολαίας και του λαου.

6. Την δημιουργία ενός κοινου αντιιμπεριαλιστικου, αντικατοχικού μετώπου με τους Τουρκοκύπριους εργαζόμενους.

Οι αγωνιστες της Σ.Ν. ΕΔΕΝ πιστοι στις αρχες της Κυπριακης αντίστασης, τις αγωνιστικες παραδόσεις του λαου μας και του παγκόσμιου εργατικού και επαναστατικού κινήματος, αισιόδοξοι και σίγουροι για την τελική νίκη,

ανανεώνουν την υπόσχεση να αγωνίζονται πάντα στην πρώτη γραμμή της πάλης μαζί με τους υπόλοιπους αγωνιστες ως την στιγμή που η λευτερια θα θριαμβεύσει ότο νησι μα και στον κόσμο ολόκληρο.

—ΖΗΤΩ Η ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ.

—ΟΧΙ ΣΤΟΝ ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟ ΚΑΙ ΤΗΝ ΝΤΟΠΙΑ ΑΡΧΟΥΣΑ ΤΑΞΗ.

—ΝΕΟΙ ΚΑΙ ΝΕΕΣ ΤΗΣ ΚΥΠΡΟΥ ΣΤΟΝ ΑΓΩΝΑ ΓΙΑ ΜΙΑ ΚΥΠΡΟ ΛΕΥΤΕΡΗ ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ, ΧΩΡΙΣ ΞΕΝΟΥΣ ΣΤΡΑΤΟΥΣ ΚΑΙ ΒΑΣΕΙΣ ΧΩΡΙΣ ΔΙΑΧΩΡΙΣΤΙΚΕΣ ΓΡΑΜΜΕΣ, ΟΠΟΥ ΟΛΟΙ ΟΙ ΚΥΠΡΙΟΙ ΘΑ ΖΟΥΝ ΜΑΖΙ ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΑ ΑΠΟ ΕΘΝΙΚΗ Ή ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗ ΠΡΟΕΛΕΥΣΗ.

Οι εργάτες και οι εργάτριες πρέπει ν' αγωνιστουν ενωμένοι για μια καλύτερη ζωή, και για ισομισθία

αγοραζετε τη σοσιαλιστική έκφραση

σοσιαλιστική **έκφραση**

Για ένα χρόνο: 24 φύλλα

Εσωτερικό: £2.000

Εξωτερικό:

Ελλάδα: £3.000 ή 300 δρ.

Ευρώπη: £4.000 ή \$12.000

Αμερική: £5.000 ή \$15.000

Αυστραλία: £6.000 ή

\$15.000 (Αυστρ.)

Η Σοσιαλιστική Έκφραση δι-ατείθεται στα Γραφεία της Σοσιαλιστικής Νεολαίας ΕΔΕΝ και στα περίπτερα.

Για την αλληλογραφία:
Σοσιαλιστική ΕΚΦΡΑΣΗ
Τ.Κ. 1064
ΛΕΥΚΩΣΙΑ—ΚΥΠΡΟΣ